

jiným, lacinějším zbožím; rozhodným jest, že ukojuje vzhledem ke zvyklostem a osobním náhledům určitých vrstev jejich životní potřeby a že při nouzi o lacinější látky náhradní jsou spotřebitelé nuceni, sáhnutí i k dražším předmětům, má-li býti dotyčná životní potřeba ukojena. První soud přehlédl při právním posouzení věci, že obžalovaný nenabyl stříbrných peněz jako platidla, nýbrž že je koupil pod rukou jako zboží za kursovní cenu, tedy zřejmě pro obsah drahého kovu, a to nedovoleně, v době, kdy byl volný obchod kovovými mincemi zakázán, a že se pokusil ihned je prodati dále se ziskem. Jeho jednání bylo tedy nepochybně nedovolené a pletichářské, způsobilé stupňovati cenu stříbra v pokoutním obchodě o rozdíl mezi cenou nákupní a prodejní, po případě i o další částku, o kterou za peníze zaplatil více, než odpovídalo tehdejší kursovní ceně raženého stříbra. Že ho nemůže vyvinití pohnutka jeho jednání, uvedená v rozsudku, jest samozřejmé. Ostatně odporuje tvrzení rozsudku, že obžalovaný chtěl prokázati koupí stříbrných korun ochotu svému příteli, vlastnímu zjištění rozsudečného, že obžalovaný naléhal na D-a, by mu tento prodal stříbro. I náhled nalézacího soudu, že jednání obžalovaného nebylo způsobilé, stupňovati ceny stříbra, jest tedy právně mylným, nehledíc ani k tomu, že nalézací soud nesprávně podřaduje tuto náležitost subjektivní stránce skutkové podstaty přečinu §u 11 čís. 4 lich. zák., kdežto jde o objektivní skutkovou náležitost, a zmateční stížnost je i v tomto směru opodstatněna. Poněvadž se soud nezabýval otázkou subjektivní viny obžalovaného, nelze rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 1423.

Zločin veřejného násilí dle §u 87 tr. zák. mrštěním tvrdých předmětů (kamene, sklenice) z nepatrné vzdálenosti po jedoucím automobilu. Po stránce subjektivní stačí úmysl ohrožovací.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1922, Kr I 1306/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. října 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 87 tr. zák.

Důvody:

Ve směru věcném (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stížnost, že zde není náležitostí skutkové podstaty zločinu dle §u 87 tr. zák. Především zde prý není činu, jaký předpokládá § 87 tr. zák., z něhož by mohlo vzejíti nebezpečí pro život, zdraví, nebo tělesnou bezpečnost lidí; úhodem sklenice, která se automobilu vůbec nedotkla, a kamenem, který dopadl pouze na karoserii asi $\frac{1}{4}$ m před předním sedadlem a $\frac{1}{4}$ m pod jeho okrajem, vůbec nemohly býti zasaženy a zraněny osoby, v automobilech sedící a to ani přímo ani nepřímo (sklem auta, které vůbec ne-

bylo rozbito). Nestačilo by prý dále ani pouhé vědomí, nýbrž bylo by třeba přímého úmyslu pachatelova, takové nebezpečí způsobiti a toho rozsudek nezjistil. Avšak stížnost není odůvodněna. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný mrštil dvakráte po sobě po dvou jedoucích automobilech, a to po prvním otevřeném, v němž seděly dvě osoby, sklenicí, po druhém, krytém, v němž byly i se šoférem tři osoby, kamenem, ze vzdálenosti tří metrů prudce se k tomu rozešval. Zjišťuje, že sklenice proletěla v bezprostřední blízkosti prvního automobilu a rozbila se o protější zeď, nikoho nepoškodivši; kámen dopadl na karesorii druhého auta asi $\frac{1}{4}$ m před předním sedadlem, kde seděl svědek F. a $\frac{1}{4}$ m pod jeho okrajem. Poněvadž byly oba předměty vrženy z malé vzdálenosti prudce do jedoucích aut a v takovém případě nikdy nelze předvídati, kam předmět dopadne a kterou část zasáhne, dlužno dáti za pravdu prvnímu soudu v tom, že zlomyslné jednání obžalovaného bylo způsobilé vyvolati nebezpečí naznačené v §u 85 b) tr. zák., totiž pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí, uváží-li se, že zranění osob v automobilu mohlo nastati buď přímým dopadnutím vržených předmětů, nebo nepřímo odrazem rozbité součástky vozidla (zvláště střepinami rozbitého skla), nebo konečně následkem poškození strojového zařízení, jak známo velmi citlivého. Okolnost, že ani v tom ani v onom případě nikdo poškozen nebyl, nemůže obžalovaného zbaviti viny, poněvadž k naplnění skutkové podstaty zločinu, o který jde, stačí možnost takového nebezpečí. Záležíť trestná činnost §u 87 tr. zák. právě v tom, že bylo (jakýmkoliv jednáním, předsevzatým ze zlomyslnosti, způsobeno nebezpečí v §u 85 b) naznačené. Po stránce subjektivní nežadá se ani zvláštní zlomyslnosti, ani úmyslu, směřujícího k poruše, nýbrž stačí úmysl ohrožovací, t. j. vědomí pachatele, že svou činností způsobuje naznačené nebezpečí, jedná-li pachatel v úmyslu, směřujícím k poruše, bylo by to úmyslné poškození dle §§ů 134, 152, 85 tr. zák. atd., po případě by zde byl souběh těchto činů s §em 87 tr. zák., kdyby na příklad pachatel chtěl jednoho usmrtiti, těžce poraniti atd. a při tom uvedl jiné v nebezpečí. Když vzešel skutečně úraz, pak platí vyšší sazba trestní.

Čís. 1424.

Příčinný vztah mezi činem a výsledkem dlužno dle druhé věty §u 1 tr. zák. posuzovati čistě objektivně.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1923, Kr I 1315/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 31. října 1922, pokud jím stěžovatel byl uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle dle §u 152 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 9 a), b) a 10 §u 281 tr. ř. Dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá, že v rozsudku zjištěné